

Република Србија
ПРИВРЕДНИ АПЕЛАЦИОНИ СУД
9 Пж 1347/19
23.01.2020. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

ПРИВРЕДНИ АПЕЛАЦИОНИ СУД, у већу састављеном од судије Татјане Влаисављевић, председника већа, судије Верице Смиљанић и судије Гордане Вуковић, чланова већа, у правној ствари тужиоца АА из ..., кога заступа Драган Доламић, адвокат из Београда, ул. Светозара Марковића бр. 77а/1, против туженог "Full protect" д.о.о. Београд, ул. Немањина бр. 4, кога заступа Игор Павловић, адвокат из Београда, ул. Вишеградска бр. 12, ради дуга, вредност предмета спора 187.411,31 динара, одлучујући о жалби туженог изјављеној против пресуде Привредног суда у Београду 4 П 5314/18 од 16.01.2019. године, у седници већа одржаној 23.01.2020. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ жалба туженог како неоснована и **ПОТВРЂУЈЕ СЕ** пресуда Привредног суда у Београду 4 П 5314/18 од 16.01.2019. године.

Образложење

Првостепеном пресудом у ставу I изреке одбијен је предлог туженог за прекид поступка у овој правној ствари. Ставом II изреке тужени је обавезан да тужиоцу исплати износ од 187.411,31 динара са законском затезном каматом од 01.06.2017. године до исплате, а ставом III изреке обавезан је да тужиоцу накнади трошкове парничног поступка у износу од 45.096,00 динара.

Благовременом жалбом тужени побија наведену пресуду због битних повреда одредаба парничног поступка, погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања и погрешне примене материјалног права. Посебно указује на битну повреду одредаба поступка из чл. 374. став 2. тачка 12. Закона о парничном поступку, наводећи да ожалбена пресуда садржи недостатке због којих се не може испитати, те да је противречна разлозима наведеним у истој. Сматра да није јасно образложење првостепеног суда о постојању основа тужиочевог потраживања. Истиче да тужилац нема правни интерес за вођење парнице јер поседује исплатну листицу која представља извршну исправу и у извршном поступку може спровести извршење ради наплате свог потраживања. Указује да суд није дао разлоге у погледу висине предметног потраживања, као ни доспелости истог. Наводи да је код туженог усвојен унапред припремљени план реорганизације, да повериоци који су истим обухваћени немају правни интерес за вођење парнице ради исплате потраживања и да се сви повериоци могу намирити само у складу са усвојеним планом реорганизације. Додаје да је тужилац планом реорганизације уврштен у први исплатни ред, а да се исплата врши према одредбама усвојеног плана реорганизације. Предлаже да Привредни апелациони суд

преиначи побијану одлуку и одбије тужбени захтев или да исту у целини укине и врати првостепеном суду на поновно одлучивање.

Одговор на жалбу није поднет.

Испитујући побијану пресуду на основу чл. 386. Закона о парничном поступку Привредни апелациони суд налази да жалба туженог није основана.

У поступку доношења првостепене пресуде није било битних повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. Закона о парничном поступку, на које другостепени суд пази по службеној дужности. Нема ни повреде на коју се без основа указује жалбом туженог из чл. 374. став 2. тачка 12. Закона о парничном поступку. Побијана пресуда је јасна, садржи разлоге о битним чињеницама, који су у складу са стањем у спису предмета.

Предмет тужбеног захтева је новчано потраживање тужиоца у износу од 187.411,31 динара на име неисплаћених зарада за период од године до ... године.

Према чињеничном стању утврђеном у току првостепеног поступка тужилац је био запослен код туженог у периоду од године до ... године када му је отказан уговор о раду услед технолошких, организационих и економских промена. Првостепени суд утврђује да је решењем Рео 31/16 од 25.11.2016.године отворен поступак стечаја над туженим, потврђено усвајање унапред припремљеног плана реорганизације и обустављен стечајни поступак, те констатовано да је план реорганизације извршна исправа и да се сматра новим уговором у погледу потраживања која су у њему наведена. Планом реорганизације обухваћена су потраживања са даном пресека 29.02.2016. године, а тужилац је евидентиран у одговарајућој класи поверилаца са износом потраживања од 26.404,00 динара, где је предвиђено намирење 100%. Потраживање тужиоца обухваћено планом реорганизације представља потраживање из радног односа, доспело до године, док су предмет тужбеног захтева потраживања доспела након године до дана престанка радног односа. Тужени је тужиоцу понудио закључење споразума о регулисању међусобних права и обавеза којим је потврдио да има обавезу према тужиоцу у износу од 187.411,31 динара, па је понудио тужиоцу да наведену обавезу измири у 60 једнаких месечних рата, а тужилац закључење овог споразума није прихватио. Оценом изведених доказа, те применом одредаба Закона о раду, првостепени суд закључује да је тужбени захтев основан, па исти усваја.

На правилно утврђено чињенично стање првостепени суд је правилно применио материјално право када је тужбени захтев усвојио. У смислу чл. 186. Закона о раду послодавац је дужан да запосленом у случају престанка радног односа исплати све неисплаћене зараде, накнаде зараде и друга примања која запослени остварио до дана престанка радног односа, у складу са општим актом или уговором о раду. Исплату обавезе послодавац је дужан да изврши најкасније у року од 30 дана од дана престанка радног односа. Тужиоцу је престао радни однос године, па је у смислу чл. 186. Закона о раду обавеза туженог за исплату зараде у целини доспела. Усвојеним планом реорганизације предвиђен је начин намирења потраживања која су доспела до ... године, па је наведеним планом реорганизације обухваћен и део тужиочевих потраживања. Међутим, предмет тужбеног захтева су потраживања тужиоца која су доспела након године закључно са даном престанка радног односа, па су неосновани жалбени наводи да је тужиочево потраживање које је предмет тужбеног захтева обухваћено планом реорганизације. Међу парничним странкама није било спорно да је тужилац био у радном односу код туженог у периоду од године до ... године, па су без основа жалбени наводи којима се оспорава основ тужиочевог потраживања. Тужени није доставио доказе да је тужиоцу за предметни период исплатио зараду.

Без утицаја на правилност побијане одлуке су наводи туженог да тужилац нема правни интерес за вођење парнице, јер се на основу исплатне листице може наплатити у извршном поступку. Тужени ове наводе први пут истиче у жалби, а исте током поступка није истицао, нити је доставио доказ да је тужиоцу доставио обрачун зараде који у смислу чл. 121. Закона о раду представља извршну исправу, а како би тужилац своје право остварио на основу наведене одредбе закона. Висину тужбеног захтева првостепени суд је правилно утврдио из садржине споразума који је тужени понудио тужиоцу, а којим би био регулисан начин исплате дугујуће зараде. Наведеним споразумом тужени је потврдио да има обавезу према тужиоцу у утуженом износу.

Правилна је одлука првостепеног суда којом је одбио предлог за прекид поступка имајући у виду да одлучивање о тужбеном захтеву не зависи од окончања поступка измирења обавезе туженог по усвојеном плану реорганизације.

Ово су разлози због којих је првостепена пресуда потврђена.

Правилна је одлука о трошковима парничног поступка коју је првостепени суд донео применом чл. 153. и 154. Закона о парничном поступку, па је првостепени суд правилном применом наведених одредаба и одредаба АТ и ТТ обавезао туженог да тужиоцу накнади трошкове у износу од 45.096,00 динара.

Следом наведеног на основу чл. 390. Закона о парничном поступку одлучено је као у изреци пресуде.

ТВ/ЖГ

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА -СУДИЈА
Татјана Влаисављевић